

- 2) Czy art. 6 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych należy interpretować w ten sposób, że – w przypadkach, gdy przedsiębiorca zdecyduje o skalkulowaniu ceny za bieżący abonament w taki sposób, iż konsument musi uiścić zarówno bieżącą opłatę miesięczną, jak i bieżącą opłatę półroczną – za wprowadzającą w błąd należałoby uznać praktykę, w ramach której cena miesięczna jest szczególnie podkreślana w działaniach marketingowych, a informacja o opłacie półrocznej zostaje całkowicie pominięta lub przedstawiona w mniej widoczny sposób?
- 3) Czy art. 7 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że – w przypadkach, gdy przedsiębiorca zdecyduje o skalkulowaniu ceny za bieżący abonament w taki sposób, iż konsument musi uiścić zarówno bieżącą opłatę miesięczną, jak i bieżącą opłatę półroczną – za wprowadzającą w błąd pominięcie w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy należałoby uznać praktykę, w ramach której cena miesięczna jest szczególnie podkreślana w działaniach marketingowych, a informacja o opłacie półrocznej zostaje całkowicie pominięta lub przedstawiona w mniej widoczny sposób?
- 4) Czy przy ocenie tego, czy dana praktyka handlowa wprowadza w błąd w sytuacjach takich, jak te opisane w pytaniach 2 i 3, należy wziąć pod uwagę to, czy w ramach opisanych działań marketingowych:
- a) podana zostaje łączna cena abonamentu za okres, w którym nie można z niego zrezygnować pod rygorem kar umownych, obejmująca również opłatę półroczną,
- lub
- b) w internecie umieszczane są ogłoszenia lub reklamy odsyłające do strony internetowej przedsiębiorcy, z której treści wynika zarówno wysokość półrocznej opłaty, jak i obejmująca ją łączna cena abonamentu?
- 5) Czy dla odpowiedzi na pytania 2 i 3 ma znaczenie to, że działania marketingowe są prowadzone za pomocą reklamy telewizyjnej?
- 6) Czy art. 7 ust. 4 dyrektywy zawiera wyczerpujące wyliczenie kategorii istotnych informacji, jakie należy zawrzeć w zaproszeniu do dokonania kupna?
- 7) W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie 6, czy art. 7 ust. 4 dyrektywy wyklucza możliwość uznania zaproszenia do dokonania zakupu – w którym podana zostaje cena, jaką konsument musiałby zapłacić za pierwszy rok obowiązywania umowy abonamentowej (w czasie którego nie można z niej zrezygnować pod rygorem kar umownych) – za wprowadzającą w błąd praktykę handlową w rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 czy też art. 6 dyrektywy, jeśli przykładowo podawane w nim są dalsze informacje o poszczególnych – ale nie wszystkich – elementach składowych ceny produktu?

(¹) Dz.U. L 149, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Austrii

(Sprawa C-1/15)

(2015/C 073/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Erlbacher i A. Aresu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy § 1 ust. 2 zdanie pierwsze, § 2 ust. 1 zdanie dziewiąte, § 10 ust. 3 zdanie czwarte, § 14 w związku z § 14a i § 14b, a także § 21 ust. 1 i § 21a Bundesgesetz über die Niederlassung und den Aufenthalt in Österreich, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego ⁽¹⁾ i art. 13 decyzji nr 1/80;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niektóre przepisy Bundesgesetz über die Niederlassung und den Aufenthalt in Österreich [ustawy federalnej o osiedlaniu się i pobycie w Austrii] są niezgodne z prawem Unii w zakresie, w jakim dotyczą one obywateli tureckich. W szczególności chodzi o:

- obowiązek wnioskodawcy do złożenia pierwszego wniosku o zezwolenie na wjazd na terytorium Austrii we właściwym miejscowo przedstawicielstwie za granicą oraz do odczekania decyzji za granicą;
- określenie na poziomie 21 lat wieku minimalnego dla złożenia wniosku o zezwolenie na pobyt w kontekście łączenia rodzin;
- dowód znajomości języka niemieckiego w momencie wystąpienia z pierwszym wnioskiem o przyznanie tytułu pobytowego oraz wprowadzenie tzw. „Integrationsvereinbarung [porozumienia w przedmiocie integracji]”.

Argument podnoszony przez Republikę Austrii, w myśl którego Bundesministerium für Inneres [ministerstwo spraw wewnętrznych] wystosowało do organów nadzorujących osiedlanie się oraz pobyt w Austrii pismo nakazujące poddawanie wniosków obywateli tureckich zgodnej z prawem Unii indywidualnej ocenie, nie jest w stanie wyeliminować uchybienia zobowiązaniom wynikającym z art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego i art. 13 decyzji nr 1/80.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. dotyczące zawarcia Protokołu dodatkowego oraz Protokołu finansowego, podpisanych dnia 23 listopada 1970 r. załączonych do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją i odnoszącego się do środków, które należy podjąć w celu ich wprowadzenia w życie (Dz.U. L 293, s. 1).

Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 12 stycznia 2015 r. – La Chaîne hôtelière La Frontière, Shotef SPRL/Komisja Europejska.

(Sprawa C-1/15 SA)

(2015/C 073/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: La Chaîne hôtelière La Frontière, Shotef SPRL (przedstawiciel: adwokat J. Steyt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

- uznanie niniejszego wniosku za dopuszczalny i zasadny;

w konsekwencji:

- tytułem żądania głównego, upoważnienie skarżącej do utrzymania i kontynuowania zajęcia już dokonanego oraz do dokonania kolejnych zajęć na mieniu Unii Europejskiej/Komisji Europejskiej w postaci wszelkich kwot, środków pieniężnych, papierów wartościowych lub przedmiotów, które posiada lub będzie posiadać, jest lub będzie dłużna, a należnych na jakiegokolwiek podstawie i z jakiegokolwiek tytułu Demokratycznej Republice Konga;